

Paraklétoosz

2022. február 27.

Bátorító gondolat beteg és bajbajutott embereknek

FARSANG

A vízkereszt napjától hamvazószerdáig terjedő időszak a vidámságok, a bálók ideje. A vízkeresztet követő vasárnapokat egy időben *menyegzős vasárnapoknak* is nevezték; ekkortájt állottak oltár elé a jegyespárok, hiszen előtte és utána, azaz adventben és nagyböjtben egyházi szabályozás szerint nem volt szabad esküvőt tartani.

A farsang egyik különlegessége az, hogy az ünnep régen a halállal állt szoros kapcsolatban. Supka Géza írja a *Kalandozások a kalendáriumban* című könyvében, hogy „Az Úr születése után az ezredik esztendő közeledtével szörnyű félelem vett erőt az európai emberiségen. A Jelenések könyvének 20. fejezete alapján úgy érezték, közeleg a végítélet napja, az Antikrisztus uralma. Mindenki bűnbánatot tartott és szőrcsuhában várakozott az ítélkező Bíró eljövetelére.

Aztán ütött az 1000. esztendő Szilveszterének utolsó perce is, s az emberek mégis életben maradtak. Ekkor valami hihetetlen tombolásban tört ki az újratámadt életkedv. A halálfélelem a Halál ócsárlásába, kigúnyolásába csapott át.” - Ebből alakult ki a farsang szokása. A híres karneváli felvonulás nem más, mint a temetési menet kigúnyolása. (Gondoljunk csak a mohácsi busójárásra!)

A Karnevál hercegének neve is „halotti” eredetű: a *carnevalet* annyit jelent, mint a „hullaház szolgája”, azaz sírásó. A karneváli menet végső célja az, hogy a Halál földi helytartóját, a sírásót szimbolikusan elégezzék. Mivel azonban ilyen felséges úrhoz nyúlni mégsem illet, ezért helyette szalmabábot égettek el.

NAGYBÖJT - Nagy Alexandra

Hány napból áll a nagyböjt? Ha valaki nekiáll és utánaszámol, rájön, hogy hamvazószerdától húsvétig 47 nap telik el. Vasárnap ugyanis nem böjtölünk, hiszen ez a nap mindig örömnappal a keresztények számára: Urunk feltámadását ünnepeljük. Ezért alakult ki a VII. században az a szokás, hogy a hathetes nagyböjtot első vasárnapja előtti szerdán kezdték, hogy így egészüljön ki a szent számra, negyvenre a böjti napok száma.

A keleti egyházban ugyanezért nyolc hétig tart a húsvétot megelőző vezeklő időszak, ugyanis náluk szombatoként sem lehet böjtölni (8x7 az 56, ebből levonjuk a nyolc szombatot és vasárnapot, az pontosan negyven).

És miért pont negyven nap a böjt ideje? Sok bibliai példánk van erre. Elsősorban Üdvözítőnk nyomában járunk, aki ennyi napig böjtölt a pusztában. A választott nép negyven évig vándorolt a pusztában, míg bejuthatott az Ígéret földjére, Mózes pedig negyven napig tartózkodott a Sínai-hegyen Istennél, amikor megkapta a parancsolatokat. Illés próféta ennyi nap alatt zarándokolt el a Hóreb hegyéig. Jónás próféta negyvennapos böjtöt hirdetett meg a bűnös Ninivének. - A negyvenes szám a teljességet fejezi ki, és egyúttal utal az igazi Teljességre, azaz az Istennel való együttlétre.

HAMVAZÓSZERDA - Nagy Alexandra

Hamvazószerdáról minden hívő sok fontos és érdekes dolgot tud. Most *Bálint Sándor* néprajztudós segítségével próbálunk valami „rég-újat” mondani erről a kiemelkedő napról.

Hamvazószerda más nevei: *böjtfőszerda, böjtfogadoszerda*; bukovinai székelyek ajkán *hammazószerda*. Székelyföldön tréfásan mondják még *fogöblítőszerdának, szárazszerdának* is.

E napon a templomban megáldják a múlt évi virágvasárnapi szentelt barkából készült hamut, aztán történik a hamvazás.

A hamu már az Ószövetségben is a bűnbánat szimbóluma. Az őskeresztények a töredelem jeléül hamuval hintették meg magukat. A nyilvános bűnbánat nagyböjt első napján, hamvazószerdán vette kezdetét. A nagy bűnösök mezítláb, zsákszerű vezeklőruhában, a templom kapujában várták a püspököt, aki a templomba vezette őket. Elmondták a hét bűnbánati zsoltárt, majd a püspök a fejükre tette a kezét. Megszórta őket hamuval, rájuk tette a ciliciumot (vezeklő övet), feladta a penitenciát, és meghintette őket szenteltvízzel. Majd miként az Úr tette Ádámmal a paradicsomban, kiutasította őket a templomból. A nagyböjt napjaiban már nem mehettek be a templomba, csak az ajtóban állottak és a befelé igyekvő hívek imádságát kérték. Eleinte a hamuval való megszórás csak a nyilvános bűnbánók szertartása volt. A hívek közül azonban sokan alázatból szintén meghintették magukat hamuval. A XIV. században megszüntették a nyilvános vezeklést, de a hamvazás szertartása megmaradt.

HAMVAZÓSZERDA EVANGÉLIUMA - (Mt 6,1-6.16-18)

A vallásos élet három fontos erényének mibenlétéről oktatja Jézus a hallgatóit. Az alamizsna, az imádság és a böjt ez az a három jócselekedet, amelyet a képmutató farizeusok helytelen módon gyakoroltak. Az **alamizsna**, mai szóval a másnak juttatott adomány, fontos feladat a vallásos ember számára. Tudjuk, hogy végeredményben mindent Istentől kaptunk, és ezért kötelességünk segíteni

embertársunkon. De ezt nem fitogtatva, magunk jó szívét mutogatva kell tennünk, hanem szerényen, úgy, hogy csak az Isten tudjon róla. Az **imádságnak** sem az a célja, hogy föltűnősködjünk vele, hanem az, hogy szívből jöjjön, és Isten iránti szeretetből fakadjon. Még akkor is, amikor közösen imádkozunk. A **böjtnak** pedig csak akkor van értéke, ha önként, lelkünk üdvéért mondunk le valamiről. Mégpedig azért, hogy vele bűneinkért engeszteljünk, vagy Jézus iránti szeretetünket növeljük. Egyik jócselekedetnél sem az a fontos, hogyan vélekednek róla az emberek, hanem az, hogyan fogadja őket az Isten.

NAGYBÖJT – *Anzelm Grün, Michael Reepen*

A húsvéti ünnepkört negyvennapos böjti idő vezeti be. A nagyböjti idő Jézus pusztai megkísértésének evangéliumával és az ő prédikációjával kezdődik: „Itt a pillanat! Közel van az Isten országa! Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban.” (Mk 1,15) A nagyböjti idő erről a két témáról szól. Saját pusztaságunkkal és az ott megtapasztalt kísértésekkel nézünk szembe, és megpróbálunk megtérni, beengedni Istent az életünkbe.

A pusztaság az a hely, ahol minden védelem megszűnik. Csak önmagunkkal szembesülünk, belső ürességünkkel, elesettségünkkel, magányunkkal, a körülöttünk és saját szívünkben dúló pusztulással. A pusztában találkozunk a magunk korlátaival, felismerjük, hogy nem tudunk magunkon segíteni, hanem Isten segítségére szorulunk. Védtelenül ki vagyunk szolgáltatva a pusztaságnak. Annyi mindenre szomjazunk; éhezünk valamire, ami elfedhetné hiányainkat. Krisztus böjtölt a pusztában. Az ősegyház keresztényei számára a böjt alkalom volt arra, hogy szembenézzenek saját pusztaságukkal, és Krisztussal áthaladjanak rajta, majd azon keresztül Izraelhez hasonlóan elérjék az Ígéret Földjét. Izrael számára a pusztai vándorlás negyven éve a megpróbáltatás és a próba kiállításának ideje volt, de ez volt az a szakasz is, amikor Istent különösen közel érezték magukhoz. Ez az idő engedelmessé tette Izraelt, hogy éretten és megtisztulva vonulhasson be az Ígéret Földjére. Krisztus követte Izraelnek ezt a pusztai időszakát, és megmutatta, hogy az élet törvénye számunkra is ez, hogy az út az Ígéret Földjére számunkra is a pusztaságon át vezet.

Vándorlásunk célja húsvét, mintegy átkelésként a Vörös-tengeren, a halál kapuján, és bevonulás az Új Élet földjére. Nagyböjtben azonban Krisztussal bemerészkedünk a pusztába. A böjtölés alátámasztja a pusztai tapasztalatot. Sok mindent elvesz tőlünk, amivel a tátongó ürességet egyébként betömjük, a feltámadó szenvedélyeket és szükségleteket kielégítjük. Szembekerülünk saját mezítelenségünkkel. Megérezzük, hogy nem vagyunk elegek önmagunknak, hogy van bennünk egy rés, amelyen át a semmi mered ránk. Ettől a semmitől akarjuk óvni magunkat, amikor a rést

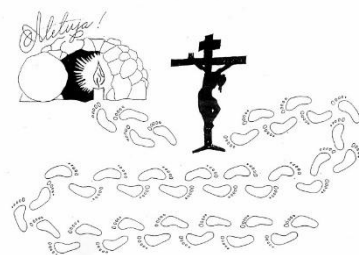
evéssel-ivással betömjük. Amikor nagybőjtben ezt a rést tudatosan nyitva hagyjuk, szakadékunk mélyéből mindenféle fenyegető gondolat, elfojtott érzelmek, félelmek kerülnek felszínre. Szembekerülünk legbelsőbb igazságunkkal, hogy Isten teremtményei vagyunk, akiket Isten tart állandóan létben; Isten nélkül elmerülnénk a semmiben. Aki szembenéz ezzel az igazsággal, az belsőleg felszabadul, legyőzi a félelmet, és örülhet létének, amellyel Isten napról napra megajándékozza.

A bőjtölés lerántja a gondolatainkat és érzelmeinket borító leplet. Így szembesülünk a bennünk levő bosszúsággal, beteljesületlen vágyakkal és szükségletekkel. A bőjtölés elárulja, mi életünk és jó közérzetünk alapja. Vajon csak akkor vagyunk-e elégedettek Istennel és élünk jókedvűen, ha eleget ettünk? Jámborságunk csupán jó közérzetünk meghosszabbítása Isten felé, vagy más alapból élünk, más forrásból táplálkozunk? A bőjt ehhez a forráshoz akar elvezetni minket, ahol Isten Lelke buzog bennünk. Megmutatja tehetetlenségünket, hogy semmit se magunktól, hanem mindent Istentől várjunk. Hiányainkat nem tölthetjük be magunk, csak az Isten.

Krisztus a pusztába megy, bőjtöl, hogy aztán megerősödve kezdje művét, és Isten közelségét hirdesse az embereknek. Műve befejeztével leszáll a sírba, a halálba, hogy újból összeszedje magát és megváltozott módon támadjon fel. A bőjtölés Krisztus új életére készít fel. Előkészíti testünk szántóföldjét Isten vetőmagja alá.

IMÁDKOZZUNK!

Mennyei Atyánk! Annyi mindent megvizsgálunk, megkritizálunk. Mennyi mindenre vigyázunk, hogy helyén legyen, rendben legyen - és egyszerre, ha önmagunkba nézünk, azt sem tudjuk, mi van velünk, nem tudjuk, kik is vagyunk valójában. Fogalmunk sincs, hogy olykor mi fáj vagy mi rendetlen, mi van lényünk legeslegmélyén.

Uram Jézus, add, hogy hasonlítsunk Hozzád, legalább egy szikrányit valahol a lelkünk mélyén, cselekedeteinkben! Kérünk, Urunk, hadd épüljön be ez a szent hasonlóság népünk életébe, hogy ne legyen ilyen sötét, elkeseredett, reményvesztett, panaszkodós körülöttünk a világ, hanem több legyen bennünk és általunk is a derű, a reménység, a hit. És főképpen a legnagyobb: a szeretet növekedjék állandóan. Legyél közöttünk a világ és hazánk országútjain, városaiban, falvaiban, és nem csak templomaiban, hanem az életünkben, a hétköznapiok csendes óráiban.

Kérünk, hallgasd meg kéréseinket, jobban, mint ahogy azt Neked el tudjuk mondani!
Ámen

Szerkeszti és kiadja: Horváth László kórházlelkész ☎ **20/ 77-386-55; 30/ 849-8280**

<http://korhazkapolna.hu> ; korhazlelkesz.sopron@gmail.com; <http://www.facebook.com/korhazkapolna/>

Kórházkapolna: **szentmise vasárnap 11 órakor**